

1. søndag efter påske d. 8. april 2018

Salmer:

721: Frydeligt med jubelkor

205: O store Gud, din kærlighed

227: Som den gyldne sol frembryder

230: Påskemorgen slukker sorgen

Prædiketekst: Johannesevangeliet 21,15-19

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får!« Jesus sagde til ham for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får! Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.« Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: »Følg mig!«

Vi er efter Jesu opstandelse. Disciplene havde fået besked på, at de skulle tage til Galilæa i det nordlige Israel, og der ville de se ham. Peter havde set den opstandne Jesus et par gange i Jerusalem sammen med de andre disciple. Og fra Lukasevangeliet ved vi, at Peter også har haft et privat møde med Jesus. De to vandrere til Emmaus møder nemlig den opstandne Jesus, og da de vender tilbage til Jerusalem og fortæller om det, beretter disciplene der også, at Jesus virkelig er opstået, og at han er set af Simon, altså Peter. Så Peter har allerede mødt Jesus nogle gange efter Jesu opstandelse. Og vi må formode, at Jesus der har givet Peter sin tilgivelse. Peter svigtede Jesus, Peter benægtede tre gange, at han kendte til Jesus. Det må have været det første, Peter bragte op, da han havde sit eget private møde med Jesus. Det var det, som brændte i ham som en dårlig samvittighed, og det må

have været en stor lettelse for ham, at få Jesu tilgivelse for det. Så den sag er sandsynligvis ude af verden.

Men der er stadig rumsterende spørgsmål i Peters sind. Hvem er han egentlig? Hvad er hans opgave? Han er tydeligvis ikke en klippe, for klipper fornægter vel ikke deres bedste ven? Jesus sagde, at han ville bygge sin kirke på Peter, men bygningsværker skal jo have et sikkert grundlag, det har Jesus selv sagt. Peter glippede, da det virkelig gjaldt. Så kan der bygges noget på Peter? Tvivlsomt. Hvad skal han nu bruges til?

Peter var sikker på, at Jesus var blevet rejst af graven, men Peters selvforståelse lå stadig død og begravet. Billedet af Jesus som den opstandne var blevet slået helt fast, men Peters selvbillede, Peters forståelse af, hvem han selv var, det var slet ikke slået fast eller opstået.

Det er ind i den situation, Peter og Jesu dialog i dagens prædiketekst skal høres. Jesu tre spørgsmål om Peter elsker ham og Peters tre svar. Og vi bliver aktive tilhørere, ja, måske mere end det? For hvem af os har fuldstændig styr på, hvad og hvem vi er? Hvem af os har et helt fasttømret selvbillede? Hvem af os er ikke ind i mellem blevet godt og grundigt rystede?

Rystede af vores egne svigt og mangler, som gik ud over andre eller os selv. Vi greb ikke ind, da vi hørte en god ven blive bagtalt. Vi hørte pludselig os selv sige noget, som var helt løgn. Ja, måske gik det endda ud over Gud: vi svigtede, da vi havde gode muligheder for at fortælle om vores tro på ham, og nu synes vi ikke kristentroen skinner særligt troværdigt i vores liv. Eller vi er måske rystede af ulykker, sorg eller sygdom, som ramler ned over os. Det er ikke svært at være sikker og fast og klippestærk, når det går os godt i livet, og der er overflod af mening og fællesskab. Men sådan er det langt fra altid. Der er perioder med bitter intens modgang. Eller vi er måske rystede af andre mennesker, som har overskredet vores grænser, trådt på os eller virkelig såret os. De har forfulgt os, de har bagtalt os.

Der er mange rystelser. De fleste af os kender til den ene eller anden slags, jeg gør i hvert fald. Med rystelserne følger ofte mange spørgsmål og tvivl om opgaver, selvbilleder og fremtid. Så lad os følge opmærksomt med i, hvad Peter finder ud af.

Peter var taget ud for at fiske. Det var der noget trygt og velkendt i for den gamle fiskerdreng. Tiden med Jesus havde været vild og dramatisk. Der havde været store drømme, store håb og store fald. Det var til at blive skør af. Nu var det rart med lidt stabilitet og tryghed i det gamle velkendte fysiske arbejde. Når tankerne ræser af sted, så er det rart at lave noget fysisk arbejde, ellers bliver man bare rastløs. Når man går og venter utålmodigt, så er det godt at udrette noget, så spilder man da ikke tiden helt.

Ude på båden midt i fiskeriet, opdager Peter pludselig, at der står en mand inde på bredden. Manden beder dem om at smide garnene ud til den anden side af båden. Det gør de, og de fanger mange fisk. Så opdager Peter, at det er Jesus. Han løber ind til ham, begejstret over at se ham igen. De spiser sammen. Stegt fisk og brød.

Peters tanker og hukommelse bliver sendt på overarbejde. For det første minder det hele ham om dengang, han første gang blev kaldet til discipel. Også der var Peter ude at fiske, også der bad Jesus ham om at kaste garnene ud igen, og også der fik de en stor fangst. Peter bliver mindet om, at på trods af alt det, der skete i dagene op til påsken, så er kaldet det samme til ham og hans venner. De er stadig kaldet til at være disciple og til at følge Jesus.

For det andet, så leder bålet hans tanker tilbage til netop den nat, hvor Peter fornægtede Jesus. I en mørk gård ved at bål, mens Jesus blev forhørt tæt derpå. Det har Peter sandsynligvis fået tilgivelse for, men det kan alligevel stadig svide og gøre ondt. Sikke et svigt. Sikke en rystelse.

Jesus ved det, han kender Peters tanker, og ser, at det er nu er tur til næste medicin. Peter har fået tilgivelsen, men tilgivelse er ikke, at det skete bliver glemt. Tilgivelsen er ikke bare accept af det onde, som er sket. Tilgivelse er en genoprettelse af det brudte forhold. En heling af det sårede. Såret skal ikke bare glemmes. Der skal skorpe på det, det skal vokse og hele så der til sidst kun er et ar, et lille minde som bliver til en del af ens livserfaring og livshistorie.

Nu går den store læge Jesus i gang. En del af såret hos Peter er, at ikke kun, at han benægtede Jesus, men også at han havde benægtet, at det overhovedet kunne ske for ham. ”om så alle de andre svigter dig, Jesus, så svigter jeg dig ikke”. Så Jesus spørger nu Peter, om han elsker ham mere end de andre. Peter svarer klogt: ”Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær”. Peter har lært, at han ikke skal fokusere på, hvordan hans kærlighed og trofasthed til Jesus er i forhold til de andres. Om den er

større eller mindre, mere eller mindre trofast. Han skal holde fokus på sit eget forhold til Jesus. Tre gange spørger Jesus om Peter elsker ham. Tre gange bekræfter Peter sin kærlighed til Jesus.

Peter bliver ledt tilbage til det, som er det grundlæggende i hans liv. At han er kaldet til at følge Jesus, at han er kaldet til at elske Jesus, og at det kald stadig står ved magt på trods af alle hans egne svigt og rystelser.

Peter, den rystede klippe, får også opgaver fra Jesus. Jesus havde store planer for Peter, han var klippen, han skulle spille en særlig rolle i Guds rige. Også det kald og de planer står fast selvom Peter har svigtet. Som en tilgivet discipel får han en frisk start og en tilbagevenden til sin gamle opgave. En hyrde, som leder får. At være en, som leder andre. At være en, som udbreder de gode nyheder om, at der er én ting i verden, som står fast, om så alt ryster og alle svigter: Nemlig Guds kærlighed. Guds trofasthed. Muligheden for at få tilgivelse for alle vores svigt. Muligheden for at Gud vil bruge os, også selvom vi ikke synes, at vi er værd at bygge noget som helst på eller have tillid til.

De gode nyheder for Peter er de gode nyheder for os. Gud er altid klar til at tilgive os, for Jesu død på korset var for alle verdens synder, svigt og fejl. Gud elsker os og er trofast i sin kærlighed mod os, også selvom vores verden rystes af vores egne svigt eller andre menneskers svigt af os.

Guds kærlighed står fast. Jesus er ikke en, som bare glatter ud og siger, at det er lige meget, og du er fin nok, som du er, og vi glemmer det hele. Overfladisk og let. Nej, Jesus er den store læge. Han ønsker at gå i dybden. Han ønsker at helbrede os. Han ønsker, at der skal skorpe på vores sår, og at de skal hele. Derfor må sandheden frem i lyset. Derfor vil vi indimellem opleve, at den dårlige samvittighed, ord fra Bibelen eller andre menneskers ord minder os om vores sår, vores svigt og fejl. Gud kan kun læge dem, hvis vi lader ham komme til med sin medicin, nemlig sin tilgivelse, sin rensende kærlighed og sin stabile nåde.

Vi kan hver især overveje, om der er gamle ubehandlede sår i vores liv? Er der ting, som det er på tide Jesus kaster sit kærlige lægende lys på? Gammelt nag og had, som det er på tide at få gjort noget ved? Få bedt andre om tilgivelse for? Gamle svigt over for Gud, som det er på tide at vi beder

Gud om tilgivelse for? Eller er der ting, vi skal tilgive os selv for? Fx at vi ikke levede op til vores ansvar og pligt og nu stadig skammer os over det rigtige, som vi desværre ikke fik gjort?

Det ved kun du selv og Guds ånd. Gud er en tålmodig læge. Han ved godt, hvilke sår vi har i vores liv, som kunne have gavn af hans lægende hånd. Han står klar, når vi er klar. Han er en tålmodig, kærlig og trofast læge. Han venter kun på, at vi beder ham om hjælp.

Jesus fornemmede, at det var på tide, at få Peters gamle sår helt rensset, få bekræftet den kærlige relation mellem dem, og få ham sendt videre ud i livet. For Jesus havde stadig opgaver og planer for Peter.

Det samme vil han også med os. På trods af rystelserne i vores liv, har Gud stadig planer for os. Først og fremmest har han planer om at vi følger ham. Følg mig, sagde han til Peter. Følg mig, siger han til os. Det er det vigtigste. Relationen til Jesus. Vores tro på ham. Den gensidige kærlighed mellem ham og os hver især.

Peter og Jesu samtale er meget direkte. Det er måske svært for os helt at forestille os, Jesus spørge os, om vi elsker ham. Det virker lidt voldsomt. Men kærligheden fra Jesu side er der i hvert fald ingen tvivl om. Hele hans liv og ultimativt hans død var én stor kærlighedserklæring til os mennesker, til hver enkelt af os. Han levede for os. Han døde for os. Han opstod for os. Med sit liv siger Jesus tydeligt og klart, at han elsker os. Og han venter nu kun på vores svar. Følg mig, siger han. Jeg har opgaver til dig. Jeg har planer for dig. Jeg ønsker at vandre tæt på dig. Jeg ønsker, at du skal få gavn af min sejr over døden. Og jeg ønsker, at du skal være min krop i verden. Arbejd for at forsoning og tilgivelse udbredes i verden. Arbejd for at tillid og tro på Gud vokser rundt omkring dig. Arbejd for at fællesskab og kærlighed vokser frem mellem mennesker. Arbejd for, at kirken er et sted, hvor der er godt og trygt at være, ja, et helende fællesskab for dem, som er rystede og sårede.

Så Jesus kalder Peter og os til det samme. Kom og få tilgivelse og få læget gamle sår. Kom og følg mig, for jeg elsker dig. Kom og få en opgave, for Guds rige har brug for dig!